

AKŞAMIN SESLERİ

ROMAN

NATALIA
GINZBURG

ÇEVİRİ: ŞEMSA GEZGİN

can
modern

NATALIA GINZBURG

AKŞAMIN
SESLERİ

Can Modern

Akşamın Sesleri, Natalia Ginzburg

İtalyanca aslından çeviren: Şemsa Gezgin

Le voci della sera

İlk baskı: Einaudi, 1961

Bu çeviride kaynak alınan baskı: Einaudi, 2015

© 1971, 1998, 2003, 2013 ve 2015, Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 5000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik

Düzeltili: Melis Oflas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Aylin Güler / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çifttehavuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6448-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

NATALIA GINZBURG

AKŞAMIN
SESLERİ

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Şemsa Gezgin

♥can

Natalia Ginzburg'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Sevgili Michele, 1990

İşte Böyle Oldu, 2022

NATALIA GINZBURG, 1916'da Palermo'da doğdu. Edebiyat üretimine Floransa'da çıkan *Solaria* dergisinde kısa öyküler yayımlayarak başladı. 1938'de yayımcı ve direnişçi Leone Ginzburg'la evlendi; oğulları ünlü tarihçi Carlo Ginzburg'dur. Natalia Ginzburg aynı yıllarda antifaşist direnişin Torino'daki Cesare Pavese gibi önde gelen temsilcileriyle temas kurdu. Ginzburg'lar 1940'ta Abruzzo bölgesine iç sürgüne gönderildi; sürgündeyken 1942'de Alessandra Tornimparte mahlasıyla *Kente Giden Yol'u* yayımladı. Leone Ginzburg'un Gestapo tarafından öldürülmesi üzerine 1944'te Torino'ya döndü. 1947'de yayımladığı *İşte Böyle Oldu*'yla Tempo Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü. 1950'de Gabriele Baldini'yle evlendi. 1952'de *Bütün Dünlerimiz* adlı romanını, 1957'de Viareggio Ödülü'ne layık görülen *Valentino* adlı öykü kitabını ve *Sagittario* (Yay) adlı romanı yayımladı. 1959'da Londra'ya taşındı. 1963'te otobiyografik romanı *Aile Sözlüğü*'yle Strega Ödülü'ne layık görüldü. 1983'te ve 1987'de İtalyan Komünist Partisi'nden İtalyan Parlamentosu'na seçildi ve Sinistra Indipendente (Bağımsız Sol) fraksiyonuna katıldı. 1991'de Amerikan Sanat ve Bilim Akademisi'ne üye seçildi. Aynı yıl Roma'da öldü.

ŞEMSA GEZGİN, İstanbul'da doğdu. İÜ Edebiyat Fakültesi İtalyan Dili ve Edebiyatı mezunu. 1984-1991 yılları arasında aynı bölümde araştırma görevlisi olarak, sonra Roma Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde öğretim görevlisi olarak çalıştı. 2008'de Italo Calvino'nun *Sen "Alo" Demeden Önce* adlı yapıtının çevirisiyle *Dünya Kitap* dergisinin Yılın Çeviri Kitabı Ödülü'nü aldı. Yaptıklarını dilimize kazandırdığı başlıca yazarlar arasında Umberto Eco, Cesare Pavese, Alessandro Baricco, Maurizio Maggiani, Margaret Mazzantini, Ferzan Özpetek sayılabilir. Ayrıca Orhan Pamuk'un, Oğuz Atay'ın ve Nedim Gürsel'in bazı yapıtlarını İtalyancaya çevirdi.

Gabriele'ye

Bu hikâyede adı geçen yerlerin ve insanların hepsi hayal
ürünüdür. Bahsedilen yerler hiçbir coğrafi haritada
bulunmaz, insanlarınsa hiçbiri dünyanın herhangi bir yerinde
yaşamamıştır. Onları gerçekmiş gibi sevdiğim için bunu
söylemek beni üzüyor.

Annemi doktora götürmüştüm; General Sartorio'ya ait korunun yanından geçip, Bottiglia'ların villasının yosun tutmuş yüksek duvarını izleyen patikadan eve dönüyorduk.

Ekim ayıydı, hava soğumaya başlamıştı; arkamızda kalan kasabanın sokak lambaları yavaş yavaş yanmaya başlamıştı. Concordia Oteli'nin mavi karpuz lambası ıssız meydanı mat bir ışıkla aydınlatmıştı.

Annem, "Boğazımda sanki bir yumru var. Yutkununca acıyor," dedi.

"İyi akşamlar general."

General Sartorio, gözünde monokl, tasmaından tuttuğu köpeğiyle yanıımızdan geçerken, kıvırcık kır saçlarını örten şapkasını hafifçe kaldırmıştı.

Annem, "Yaşına rağmen hâlâ ne güzel saçları var," dedi.

"Köpek de ne kadar çirkinleşmiş, gördün mü?" diye ekledi.

"Şu anda boğazımda bir sirke tadı var. O düğüm de hâlâ acı veriyor."

"Tansiyonumu neden yüksek buldu? Benim tansiyonum hep düşüktür."

"Gigi, iyi akşamlar."

Omzunda beyaz Montgomery ceketiyle General Santorio'nun oğlu geçmişti yanımızdan; bir kolunda peçeteye örtülmüş bir salata kâsesi vardı, diğer koluysa alçıda olduğu için askıdaydı.

Annem, “Çok kötü düşmüş. Bakalım kolunu eskisi gibi kullanabilecek mi? O salata kâsesinde ne vardı acaba?” dedi.

Sonra, “Belli ki bir parti var. Muhtemelen Terenzi’lerde. Her giden bir şey götürüyor. Artık çoğu insan böyle yapıyor,” dedi.

“Seni davet eden yok mu?” dedi. “Yok, çünkü kibirli olduğunu düşünüyorlar. Tenis kulübüne de bir daha adım atmadın. Gezip tozmayınca, burnunun Kafdağı’nda olduğunu düşünüp aramıyorlar. Oysa herkes Bottiglia’ların küçük kızlarını davet ediyor. Geçen akşam Terenzi’lerde sabah üçe kadar dans etmişler. Yabancılar da varmış, hatta bir Çinli bile varmış.”

En genci yirmi dokuz yaşında olmasına rağmen, Bottiglia’ların kızlarına sadece bizim evde küçük kızlar deniyordu.

“Yoksa bende damar sertliği mi var?” dedi.

“Bu yeni doktora güvenebilir miyiz? Bizim eski doktor yaşlıydı, onun için de eskisi gibi ilgilenmiyordu insanla. Bir rahatsızlığını dile getirdiğin anda aynı şeyin kendisinde de olduğunu söylüyordu. Bu çalاکalem yazıyor, her şeyi yazdığını fark ettin, değil mi? Karısı ne kadar çirkinmiş, gördün mü?”

“Senin ağzından, mucize eseri, ara sıra bir kelime duymak mümkün mü acaba?” dedi.

“Kimin karısı?” diye sordum.

“Doktorun karısı.”

“Kapıyı açan doktorun karısı değildi ki, hemşireydi. Castello’daki terzinin kızı. Tanımadın mı?” dedim.

“Castello’daki terzinin kızı mı? Ne çirkinmiş.”

“Peki neden üstünde hemşire önlüğü yoktu? Belli ki adamın yanında hemşirelik değil, hizmetçilik yapıyor,” dedi.

“Yoktu, çünkü çıkarmıştı! Çünkü dışarı çıkmak üzereydi! Doktorun ne hizmetçisi ne de eşi var. Evli değil, yemeklerini de Concordia’da yiyor,” dedim.

“Bekâr, öyle mi?”

Annem kafasında beni hemen doktorla evlendirmişti.

“Acaba burada mı daha mutlu yoksa daha önce yaşadığı Cignano’da mı? Muhtemelen Cignano’da. Çok insanın olduğu yerde yaşam daha dinamiktir. Bir gün öğle yemeğine davet edelim. Gigi Sartorio’yla birlikte.”

“Nişanlısı Cignano’da yaşıyor. Baharda evleniyorlar,” dedim.

“Kim?”

“Doktor.”

“Daha çok genç olmasına rağmen nişanlı, öyle mi?”

Bahçemizin yapraklarla kaplı yolunda yürüyorduk; ışığı yanan mutfak penceresinin önünde yumurta çırpın hizmetçimiz Antonia görülüyordu.

Annem, “Boğazımdaki o yumru şimdi iyice kurudu, ne aşağı gidiyor ne yukarı,” dedi.

İç çekerek girişte oturdu ve botlarındaki çamurdan kurtulmak için ayaklarını birbirine vurdu; tam o sırada evde giydiği Pirene yününden hırkası ve piposuyla babam çalışma odasının kapısında belirdi.

Annem, “Tansiyonum yüksekmiş,” dedi biraz da gururla.

Ottavia Teyzem, merdivenin başından, “Yüksek mi?” diye seslendi. Oyuncak bebeklerinki gibi yüne benzeyen ve iki yandan ördüğü kısa siyah saçlarını tepesinde birleştirmeye çalışıyordu.

“Yüksek. Düşük değil. Yüksek.”

Ottavia Teyzemin bir yanağı kırmızı, bir yanağı soluktu. Her zamanki gibi sobanın yanı başındaki koltukta,

“Selecta” Kütüphanesi’nden alınmış bir kitapla koltukta uyuyakalmıştı.

Antonia mutfağın kapısında durup, “Bottiglia’ların villasından un istemek için geldiler. *Bigné*¹ yapmaları gerekiyormuş ama unları kalmamış. Büyük bir kaba doldurup verdim,” dedi.

“Yine mi un istediler? Bunların da sürekli unları bitiyor. *Bigné* yapmasalardı canım. Akşam hazmı da zordur.”

Ottavia Teyzem, “O kadar da zor değil,” dedi.

“Zordur.”

Annem şapkasını, pardösüsünü ve onun altına her zaman giydiği kürklü astarı, sonra da göğsüne bir çengel-i iğneyle tutturduğu şalını çıkardı.

“Terenzi’lerdeki parti için *bigné* yapmış olabilirler. Gigi Sartorio’yu da elinde salata kâsesiyle giderken gördük. Un istemeye kim geldi? Carola mı? Partiden söz etmedi mi peki?” diye sordu annem.

“Bana hiçbir şey söylemedi,” diye yanıt verdi teyzem.

Yukarıya, penceresi kırlara bakan en üst kattaki odama çıktım. Akşam olunca, uzakta, tepenin yamacındaki Castello’nun ışıklarını ve Castel Piccolo’nun birkaç ışığı- nı görmek mümkün; tepenin ötesinde de kasaba var.

Sayvanlı bir karyola, koyu gri kadifeden alçak ve küçük bir koltuk, aynalı bir şifoniyer ve kiraz ağacından bir çalışma masasıyla döşenmiş odamda ayrıca kahverengi çini bir soba, yanında da içinde birkaç odun parçası du- ran bir sepet, üstünde de çiftçimizin akıl hastanesindeki oğlu tarafından yapılmış alçıdan bir kurdun olduğu dö- ner bir kitaplık var. Duvarda *Madonna della Seggiola*²

1. (İt.) Üzeri kremalı ufak kek. (Ç.N.)

2. Raffaello tarafından 1513-14 yılları arasında yapılmış ve Floransa’daki Palaz- zo Pitti Koleksiyonu’nda bulunan panel üzerine yağlı boya bir Meryem tablo- su. (Ç.N.)

röprodüksiyonu, bir San Marco manzarası ve Bayan Bottiglia'nın armağanı, üzerinde mavi aşk düğümleri bulunan dantelden, büyük bir çorap torbası var.

Yirmi yedi yaşındayım.

Benden birkaç yaş büyük, evli bir ablam var, Johannesburg'ta yaşıyor; annem Güney Afrika hakkında haber var mı diye hiç durmadan gazeteleri karıştırır, o ülkede olan bitenler yüzünden sürekli kaygılı. Geceleri uyanıp babama, "Teresita'nın olduğu yerde Mau Mau¹ üyeleri var mıdır acaba?" diye sorar.

Benden birkaç yaş küçük, Venezuela'da çalışan bir de erkek kardeşim var; evde, gardıropta, hâlâ eskrim ve sualtı maskeleri, boks eldivenleri duruyor, gençken sporcu bir çocuktu; dolabı açtığınız anda boks eldivenleri kafanıza iniyor.

Annem evlatları uzakta olduğu için sürekli yakınıyor; sık sık arkadaşısı Bayan Ninetta Bottiglia'ya gidip ağlıyor.

Yine de gözyaşı dökmekten biraz memnun; bunu yaparken hem biraz onuru okşanıyor hem de tohumunu son derece uzak ve tehlikeli yerlere attığı için gurur duyuyor. Ama annemin en büyük derdi benim evlenmem; onu çok üzen bir konu bu, tek avuntusu Bottiglia'ların otuz yaşındaki küçük kızlarının da hâlâ evlenmemiş olmaları.

Annem uzun bir süre General Bottiglia'nın oğluyla evleneceğimin hayalini kurdu; bu düştün, birilerinin çıkıp General Bottiglia'nın oğlunun morfinman olduğunu, kadınlara ilgi duymadığını söylediği anda uyandı.

Yine de, kimi zaman geceleri uykusundan uyanıp

1. Kenya'nın bağımsızlığı için, İngiliz sömürge yönetiminin uygulamalarına karşı çıkarak 1950 yılında isyan başlatan hareket. (Ç.N.)

babama, “General Bottiglia’nın oğlunu öğle yemeğine davet etmemiz gerek,” diyor.

“Sence sapık mı o çocuk?” diye sorduğu da oluyor.

Babam, “Ben ne bileyim!” diyor.

“Aynı şeyi birçok kişi için söylüyorlar, belki bizim Giampiero’muz için bile söylemişlerdir.”

“Olabilir.”

“Olabilir mi? Ne demek olabilir? Yoksa biri böyle bir şey mi söyledi sana?”

“Ben ne bileyim?”

“Benim Giampiero’m hakkında kim böyle bir şey söylemiş olabilir?”

Kasabada uzun yıllardır oturuyoruz. Babam kumaş fabrikasının noteri. Avukat Bottiglia da fabrikanın yöneticisi. Tüm kasaba halkı geçimini bu fabrikadan sağlıyor.

Fabrikanın kokusu kasabanın tüm sokaklarını kaplıyor. Bizim ev kasabanın dışında olmasına rağmen, lodosta biz bile kokuyu duyuyoruz. Kimi zaman çürük yumurta, kimi zaman bozuk süt kokusuna benziyor. “Çaresi yok, kullanılan bazı asitler yüzünden,” diyor babam.

Fabrikanın sahibi De Francisci ailesi.

Ailenin en büyük üyesinin lakabı İhtiyar Balotta’ydı.¹ Ufak tefek, şişman bir adamdı, yusuvarlak göbeği pantolonunun belinden taşardı, puro yüzünden sararmış uzun ve gür bıyıklarını ısıtır, emerdi. Şuradan şuraya kadar küçücük bir kulübeyle başladı işe, diye anlatırdı babam. Eski bir askerî sırt çantasına yemeğini koyar, bisikletle dolaşır-
dı; sırtını avlunun duvarına dayayıp güneşin altında yerd

1. (İt.) Küçük top. (Ç.N.)

yemeğini; ceketini kırıntı içinde bırakır, lıkır lıkır şarabını içerdi. O duvar hâlâ duruyor, İhtiyar Balotta'nın duvarı derler oraya, çünkü akşamları kasketini ters çevirip purosunu orada içer, işçilerle sohbet ederdi.

Babam, "İhtiyar Balotta'nın zamanında bazı şeyler olmazdı," diye anlatır.

İhtiyar Balotta sosyalistti. Faşizm geldikten sonra düşüncelerini yüksek sesle söyleme alışkanlığını yitirmiş olsa bile, her zaman sosyalist olarak yaşadı. Ama son zamanlarda çok keyifsiz, hüzünlü ve asık suratlı olup çıkmıştı; sabahları kalktığında havayı koklayıp karısı Bayan Cecilia'ya, "Ne pis kokuyor ya!" demeye başlamıştı.

"Bu kokuya tahammülüm kalmadı," diyordu.

Bayan Cecilia, "Kendi fabrikanın kokusunu mu çekemez oldun?" diyordu.

"Evet, çekemiyorum."

Ve ekliyordu: "Yaşamı çekemiyorum artık."

"Yeter ki sağlık olsun," diyordu Bayan Cecilia.

"Sen zaten hep yeni, eksantrik şeyler söylersin," diye yanıt veriyordu İhtiyar Balotta.

Bir süre sonra safrakesesinden rahatsızlandı; bunun üzerine karısına, "Sağlık da elden gitti, ben artık yaşamı çekemiyorum," dedi.

Bayan Cecilia, "Tanrı ne ömür yazdıysa yaşayacağız," diye yanıt verdi.

"Ne tanrısı! Tanrı olsa içim yanmaz."

Sırtını hep avludaki duvara dayıyordu; avlunun o köşesi bir zamanlarki kulübeden geriye kalan tek şeydi; yanında betonarme, neredeyse tüm kasaba kadar kocaman bir bina vardı. Artık ekmek yiyemez olmuştu, doktor evde, sofrada uygulaması gereken haşlanmış sebze diyeti vermişti; şarabı, puroyu, hatta bisikleti yasaklamıştı. Fabrikaya onu arabayla götürüyorlardı.

İhtiyar Balotta, öksüz kalmış uzak bir akrabasını ya-

nına alıp büyütmişti; evlatlarıyla birlikte okutmuştu onu. Adı Fausto'ydu, ama Purillo¹ derlerdi ona. Kulaklarını örtecek şekilde taktığı ve hiç çıkarmadığı kasketinin tepesindeki küçük kuyruk nedeniyle takılmış bir lakaptı bu. Purillo faşizmle birlikte faşist olmuştu. Bunun üzerine ihtiyar Balotta, "Normaldir, çünkü Purillo şu masaldaki altın sinek gibidir, nereye konar? Boka konar," demişti.

İhtiyar Balotta kasketini neredeyse ensesine kadar indirir, boynunda ip gibi duran kirli ve yıpranmış fularıyla elleri arkasında, fabrikanın avlusunda dolaşırdı; fabrikada çalışmaya başlayan Purillo'nun karşısında durup, "Ne sevimsiz bir insansın Purillo. Sana hiç tahammülüm yok," derdi.

Purillo gülümserdi, küçük ağzı aralanınca sağlıklı, bembeyaz dişleri görünürdü; kollarını iki yana açarak, "Herkes kendimi sevdiremem ya," derdi.

"Doğru," derdi ihtiyar Balotta; elleri arkasında, ayak-kabılarını terlik gibi sürüyerek paytak adımlarla uzaklaşırdı.

Ama hastalandığında Purillo'yu fabrikaya müdür olarak atadı.

Bayan Cecilia oğullarına yapılan bu haksızlığı bir türlü kabul edemiyordu.

"Neden Purillo? Mario değil de Purillo? Vincenzo değil de o?" diye soruyordu.

Ama İhtiyar Balotta, "İşime karışma. Sen soslarınla ilgilen. Purillo zeki. Oğulların beş para etmez. Purillo'ya tahammül edemesem de zeki olduğundan eminim," diyor ve, "zaten savaşla birlikte her şey yok olup gidecek," diye ekliyordu.

Purillo her zaman onlarla, Casetta² adını verdikleri

1. (İt.) Küçük kuyruk. (Ç.N.)

2. (İt.) Küçük Ev. (Ç.N.)

evde yaşamıştı: İhtiyar Balotta o mülkü Birinci Dünya Savaşı sırasında çok az bir paraya satın almıştı. Bostanı, meyve bahçesi ve bağı olan küçük bir çiftlik eviydi. Balotta, rustik görüntüsünü koruyarak onu büyütmüş, teras ve balkonlarla güzel bir ev haline getirmişti. Purillo kendini bildi bileli onlarla yaşamıştı. Ama bir gün İhtiyar Balotta onu kapı dışarı etti. Bunun üzerine Purillo tepenin öbür yamacında, Le Pietre’de bulunan eve gitti. İhtiyar Balotta o evi erkek kardeşi Barba Tommaso ve kız kardeşi Magna Maria için almıştı; İhtiyar Balotta orayı bir çeşit sürgün yeri olarak görüyor, çok tartıştıkları zaman oğullarını da bir süre için oraya sürgüne yolluyordu. Fakat Purillo’yu yolladığında bu gidişin dönüşü olmayacağı belliydi; Purillo’nun gittiği akşam Bayan Cecilia sofrada ağlamaya başladı. Ona karşı özel bir sevgi duyduğu için ağlamıyordu, sadece çocukluğundan beri Purillo onlarla aynı evde yaşadığı için, artık onu göremeyecek olmak tuhafına gidiyordu.

İhtiyar Balotta ise, “Purillo için gözyaşı dökmeye değer mi? Karşımda onun çirkin suratu olmayınca akşam yemeğimi daha rahat yiyeceğim,” diyordu.

Purillo’yu isteyip istemedikleri ne Barba Tommaso’ya ne de Magna Maria’ya sorulmuştu; doğrusu İhtiyar Balotta iki kardeşinden de ne bir onay alır ne de onlara fikir danışırdı.

“Kardeşim Barba Tommaso, saygısızlık etmek istemem ama safdilin tekidir. Kız kardeşim Magna Maria’ysa, saygısızlık etmek istemem ama aptalın tekidir,” derdi.

Bu arada Barba Tommaso ve Magna Maria’yla yaşamak isteyip istemediği Purillo’ya da sorulmamıştı.

Hoş, Purillo o iki ihtiyarla çok az zaman geçiriyordu. Sadece öğlen ve akşam yemeklerini birlikte yiyorlardı; Purillo yemekten sonra, üstünde adının ve soyadının dore baş harflerinin bulunduğu yılan derisi küçük bir tabaka çıkarıp soruyordu:

“Neden her şeyi mahvettik?”

İkinci Dünya Savaşı sonrası, 1940'lar. Hayalî küçük bir İtalyan kasabası faşizmin pençesinden kurtulmaya çalışmaktadır. Burada doğup büyüyen 27 yaşındaki Elsa, savaş ve savaş sonrası kentleşme dönemindeki bu kasabanın trajedilerini, komşuluklarını ve akrabalıklarını, aşklarını ve dedikodularını, yıkılan hayallerini ve mutluluğu bulma mücadelelerini anlatırken geçmişin yüklerinden arınmış bir gelecek düşler. Ancak söz konusu geçmişin ağır yükleri ve enkazıyla yeni ufuklara yol almak hiç kolay olmayacaktır.

Ginzburg'un en iyi romanlarından biri kabul edilen *Akşamın Sesleri*, faşizm ve savaşın ağırlığıyla parçalanmış İtalyan toplumunun soyut bir portresini çizerken ilk aşk ve kaybedilen şanslar üzerine derin bir hikâye ortaya koyuyor.

“*Akşamın Sesleri* düşüncelerini gömmeye, birbirlerini yalnızca jestler ve sözler aracılığıyla tanımlamaya çalışan, nihayetinde de kendilerini bir absürtlük ve acı mengenesinde bulan insanların hikâyesidir.”

Italo Calvino

“Ginzburg nadiren doğrudan siyasete –özellikle de faşizme– değiniyor ama faşizmin gölgesi tıpkı karakterlerin üzerinde olduğu gibi, kitabın üzerinde de asılı duruyor.”

Kirkus Reviews

#italyanedebiyati #savaş #taşra #burjuvazi #aile #aşk #mutluluk #hüzün

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6448-6

9 789750 764486